

SESTINA: ALTAFORTE *

I.

Dögvész rá! Delünkön ím búzölög a béke.
 Eb kurafi Papiols! jöszte, zengjen zene!
 Csak akkor élek, amikor kard csattog.
 Haj! arany, bíbor, evet zászlak az ellen ellen,
 lent a nagy széles mezők vérszín karmazsinja,
 hogy felrikoltok szinte őrült szívörömben.

II.

Rekkenő nyarakban rettentő örömben
 forrok, ha véstől vész a nyugós nyári béke,
 fekete égbolton a villám karmazsinja,
 mennydörgés, mennykő-csapdosás a zene,
 hogy viharsüvöltéssel zúdul egymás ellen
 felleghad, ég hasad, az Isten kardja csattog.

III.

Hála a pokolnak, hamarost a kard csattog!
 A csatalovak harci nyerítés örömben
 szuronyos szügyökkel szökkennek egymás ellen!
 Többet ér egy óra harc, mint esztendőnyi béke:
 dús asztal, kurvák, bor és a nyavalygós zene...
 A legjobb italú bor a vér karmazsinja!

IV.

Megőrvendeztet a kelő Nap vérkarmazsinja
 látom szuronyhadát, hogy a vaksetéttel csattog,
 szívem ettől dobban fel élveteg örömben:
 hogy a Napnak nem érték, sőt ártalom a béke,
 fel is harsan ajkamon a roppant örömuzene,
 hogy uralma harc minden sötétség ellen.

26 V.

Az, aki fél a harctól, meg nem áll szórn ellen,
ecetté erjed vére karmazsinja,
rothasztja rútol asszonyos béke,
hol nem az érdem érik és nem a kard csattog
efféle férgék romlását várom bőszi örömben;
hangom harsan, hogy a leget betöltse a zene.

VI.

Papiols, Papiols! zengjen hát a zene!
Legszebb zaj, mikor kard küzd kard ellen.
Legszebb a csatadal jó hadi örömben,
karunkon, kardunkon vér karmazsinja,
csatabárdom a *Leopárdon* csattog.
Isten sújtsa azt, aki nyafog: *béke*.

VII.

Kardzajtól kiserked a kard karmazsinja!
Hála a pokolnak, majd újfent a kard csattog!
Pokol feketéje a gondolat: *béke!*

* Loquitur: En Bertrans de Born. [B. de Born szóla.] Ezt az embert, mint békebontót, Dante Alighieri a Pokolba rakta. Eccovi! [I me!] Döntsétek el: ki tudtam-e ázni? Színhely kastélya: Altaforte. Papiols a jokulátora. "Leopárd": Oroszlánszívű Richárd címerállata. ["Evet" = csikmintás (herald.)]

TÁNCFIGURA

(a kánai mennyegzőhöz)

27

Sötét szemű --
ó álmaim asszonya,
szandálod elefántcsont,
nincsen másod a táncosok között,
senki ily fürge lábú.

Nem leltelek a sátrakban.
Nem a megtört sötétben.
Nem találtalak a kútfő körül sem
a vállukon korsót vivő asszonyok között.

Karod selyme a fiatal fa kérge alatti háncs;
orcád, mint folyam tükre, fényes.

Vállad mandulafehér,
a frissen hámozott mandula fehérsége.

Nem őriznek heréltek,
sem rézrácsozatok.
Nyughelyed aranyozott türkiz és ezüst,
színarany-varrottas barna köntöst vonsz magad köré,
ó Nathat-Ikanaie! ó Vízparti fácska!

Sás közt bűvó erecske rajtam nyugvó kezed;
ujjaid a fagyott patak vizének elágazásai.

Leánytársaid kavicsfehérek,
zenéjük csak Téged illet!

Nincsen másod a táncosok között;
senki ily fürge lábú.

HUGH SELWYN MAUBERLEY

(Óda síremléke megválasztásakor)

Három évig, korától elütőn,
költögette a költészet halott
művészetét, a "fönségest", midőn
a szó avult volt. A startnál bukott --

no nem, alig: látván hol kikötött,
félvad az ország, s jötte korai
liliomot szedni makk között:
Capaneus; pizstrángból múcsali;

„ἴδμεν γάρ τοι πᾶν πᾶνθ', ὅσ' ἐνι Τροίῃ”*
beléhatolt bedugatlan fülén;
sziklák közén szűk nyiladék nyelé,
vad ár s az év tartotta felszínén.

Flaubert volt igazi Penelopéja,
halászott makacs szigetek felett,
nem a napórák mottóit: Kirkén a
fürt eleganciáját leste meg.

Únta "az események menetét",
és feledve lőn "en l'an trentiesme
de son age" – az ügy nem lehet ék
a diadémhoz a múzsák fején.

(Fordította: Szili József)

"mert mi tudunk mindent, mit tűrtek a trójai síkon" *Odüsszeia*, XII.